

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Z. H.**, zast. Mgr. Ondřejem Múkou, advokátem se sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční arbitř**, se sídlem Legerova 1581/69, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2018, č. j. 8 A 85/2018 – 39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2018, č. j. 8 A 85/2018 – 39, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou podle § 79 a násl. soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) domáhala u Městského soudu v Praze ochrany proti nečinnosti žalovaného. Té se měl dle žalobního tvrzení žalovaný dopustit tím, že doposud nevydal nález ve věci vedené pod sp. zn. FA/ZP/972/2017 o návrhu žalobkyně ze dne 7. 9. 2017, v němž uplatnila nárok z pojistné smlouvy č. 5804857410, uzavřené dne 17. 10. 2009, proti České pojišťovně, a. s. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2018, č. j. 8 A 85/2018 – 39, byla žalovanému uložena povinnost vydat nález v jím vedené věci sp. zn. FA/ZP/972/2017, o návrhu žalobkyně ze dne 7. 9. 2017, a to do 90 dnů od právní moci rozsudku.

[2] V napadeném rozsudku městský soud označil za klíčovou pro posouzení věci otázku, zda žalovaný nesplnil povinnost rozhodnout ve věci samé ve lhůtě 90 dnů od shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí, v souladu s § 15 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), který je transpozicí čl. 8 písm. e) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/11/EU ze dne 21. května 2013 o alternativním řešení spotřebitelských sporů a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES (směrnice o alternativním řešení spotřebitelských sporů). Dle městského soudu se lhůta 90 dnů pro rozhodnutí bez dalšího neodvívá od okamžiku, kdy žalovaný obdržel od České pojišťovny, a. s., vyjádření k návrhu a dokumentaci k uzavřené pojistné smlouvě, jelikož § 12 zákona o finančním arbitrovi ukládá žalovanému ve věci aktivně opatřovat důkazy, vyžadovat od účastníků řízení předložení veškerých důkazů na podporu jejich tvrzení, je oprávněn i bez návrhu ve věci nařídit ústní jednání. Položením rovnítka mezi počátek běhu lhůty 90 dnů pro vydání rozhodnutí od shromáždění podkladů a obdržení vyjádření účastníka a vyžádané

dokumentace by dle městského soudu došlo k prolomení zásady stanovené v § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, tj. rozhodovat podle nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu s tímto zákonem a zvláštními právními předpisy. Na druhou stranu by však bylo v rozporu s požadavkem jednoduchého, efektivního, rychlého a levného způsobu řešení vnitrostátních i přeshraničních sporů (jak jej deklaruje shora citovaná směrnice v bodu 4 a 5 odůvodnění), pokud by bylo ponecháno zcela na libovůli finančního arbitra, kdy pokládá shromažďování podkladů za dokončené. Právě účel a smysl zákona o finančním arbitrovi označil městský soud za vodítko pro určení počátku zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Městský soud v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018 – 37 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle něhož je finanční arbitr povinen ukončit řízení o návrhu nejpozději do 90 dnů od okamžiku shromáždění všech podkladů pro rozhodnutí v takovém rozsahu, který umožní právní závěr o výsledku sporu.

[3] Ze správního spisu přitom městský soud zjistil, že žalovaný ode dne 5. 2. 2018 ve věci neučinil žádný úkon, přičemž ani není zřejmé, zda má již skutkový stav za dostatečně objasněný, či zda ještě hodlá účastníky vyzvat k doplnění důkazních návrhů nebo ve věci nařídít jednání. Městský soud proto uzavřel, že od naposledy uvedeného data je žalovaný nečinný, což je v rozporu se všemi uvedenými principy.

[4] K obraně žalovaného nepřipustností žaloby, pokud jde o nutnost bezvýsledného vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve správním řízení, městský soud konstatoval, že za takový prostředek lze považovat i podání žádosti účastníka o uplatnění opatření proti nečinnosti učiněné již před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí, pokud je již ke dni podání žádosti z konkrétních okolností případu zjevné, že správní orgán je a bude nečinný. Žalovaný sdělil žalobkyni dne 6. 4. 2018, že důvody k opatření proti nečinnosti neshledává, čímž explicitně vyjádřil, že ve věci zůstane i nadále nečinný. Podání žaloby tak v daném případě dle městského soudu zůstalo jediným prostředkem obrany žalobkyně proti nečinnosti žalovaného.

[5] Proti tomuto rozsudku brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností odkazující na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti upozornil na povahu a účel institutu finančního arbitra jako mimosoudního orgánu řešení spotřebitelských sporů na finančním trhu. Poukázal také na skutečnost, že zástupce žalobkyně zastupuje v řízení před finančním arbitrem více než 150 dalších spotřebitelů, za které podává šablonovité návrhy a odmítá poskytovat součinnost s tím, že veškeré potřebné podklady má obstarat finanční arbitr sám. Stěžovatel v červnu 2018 zjistil, že část spotřebitelů, zastoupených tímto zástupcem, již nemá na plnění pojišťovny zájem s ohledem na postoupení své pohledávky; tím došlo ke změnám v osobě věřitele, jímž již není spotřebitel, ale podnikatel. Ačkoliv se tedy za daného stavu již jedná o spor mezi podnikateli, zástupce záměrně využívá zdánlivě formálního splnění podmínek bezplatného řízení před finančním arbitrem. Na dotaz stěžovatele ohledně postoupení pohledávek reagoval zástupce žalobkyně podáním, jímž odmítl poskytnout součinnost z důvodu šikanózního požadavku a soukromoprávního institutu postoupení pohledávek. Zástupce tak vytrvale odmítá bez vážného důvodu poskytnout stěžovateli součinnost nutnou pro posouzení jeho věcné příslušnosti coby esenciální podmínky řízení. V důsledku uvedené skutečnosti proto stěžovateli nezbylo, než již několik desítek řízení zastavit. O tom byl ostatně informován městský soud ve vyjádření k žalobě.

pokračování

[7] Z tohoto pohledu proto stěžovatel zdůrazňuje, že podmínkou vlastního projednání nečinnostní žaloby je probíhající správní řízení vedené příslušným správním orgánem; správnímu orgánu totiž nelze uložit povinnost vydat rozhodnutí ve věci, ke které není věcně příslušný (jinak by vydal rozhodnutí nicotné). Přestože byl městský soud o možné nepříslušnosti stěžovatele vyrozuměn, touto zásadní otázkou se vůbec nezabýval (nezmínil ji ani v narativní části napadeného rozsudku). Stěžovatel zároveň navrhoval důkaz výsledkem žalobkyně za účelem prověření jejího postavení v rámci smluvního vztahu k finanční instituci a tvrzenému sporu, avšak městský soud se ani s tímto navrženým důkazem nijak nevyřadil a nesdělil důvod, pro který by neměl být proveden. Napadený rozsudek naopak vzbuzuje dojem, že městský soud příslušnost finančního arbitra bez dalšího presumoval s ohledem na jemu uloženou povinnost vydat rozhodnutí ve věci (nález). Městský soud v Praze ve svém rozsudku nijak nezdůvodnil, na základě jakých skutečností příslušnost stěžovatele k vedení řízení posoudil ani jaké důkazy provedl za účelem zjištění, že je stěžovatel k vedení řízení příslušný.

[8] Zároveň stěžovatel upozornil Nejvyšší správní soud na to, že zástupce žalobkyně dle názoru stěžovatele zřejmě nedisponuje výslovným zmocněním žalobkyně k jednání podle soudního řádu správního, tedy i k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti stěžovatele, pakliže městskému soudu předložil stejnou plnou moc, kterou předložil v řízení stěžovateli. Stěžovatel má tedy za to, že městský soud žalobu věcně projednal, aniž by pro takový postup byly splněny podmínky.

[9] Pro případ, že by Nejvyšší správní soud dospěl k jiným závěrům, napadá stěžovatel rozsudek městského soudu rovněž z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu a nesprávného právního posouzení počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí. Dle stěžovatele městský soud dovedl jeho nečinnost, ačkoliv výslovně připustil, že v době podání žaloby ještě nemusel mít shromážděny veškeré podklady nutné pro rozhodnutí ve věci; přitom právě až od tohoto okamžiku běží lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci (§ 15 odst. 1 věta první zákona o finančním arbitrovi). Městský soud zároveň dovozenou nečinnost nezdůvodnil jinak než tím, že stěžovatel neučinil po obdržení druhého účastníka řízení dne 5. 2. 2018 žádný úkon. Městský soud se přitom odvolal na obsah správního spisu, ze kterého je však patrné, že stěžovatel ještě před obdržením podané žaloby a v době, kdy neměl vážné pochybnosti o příslušnosti spor rozhodnout, vyzval dne 27. 6. 2018 účastníky řízení k seznámení se s podklady pro vydání nálezu. Městský soud však tuto skutečnost nerefletoval, ba naopak zřejmě zcela přehlédl, zatížil tak řízení další vadou, když porušil povinnost uloženou mu v § 81 odst. 1 s. ř. s. rozhodnout na základě skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí.

[10] Městský soud se podle stěžovatele dále nijak nevyřadil s předmětem sporu, respektive s jeho složitostí, s chováním stěžovatele a účastníků řízení, zejména právního zástupce žalobkyně, ani s tím, co je pro účastníky řízení v sázce. Městský soud podle stěžovatele také pochybil tím, že výslovně zkrátil zákonem předpokládanou lhůtu pro vydání kvalifikovaného rozhodnutí, jelikož do této lhůty vtáhl i úkony vedoucí ke shromáždění dalších potřebných podkladů (bod 18. napadeného rozsudku), což je v rozporu i se zmiňovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018 – 37. Kromě toho městský soud dovedl přípustnost žaloby, respektive konstatoval vyčerpání procesních prostředků k ochraně proti nečinnosti správního orgánu pouze na základě odpovědi stěžovatele na výzvu žalobkyně k přijetí opatření proti nečinnosti. Městský soud totiž dovedl, že touto odpovědí stěžovatel „*explicitně vyjádřil, že ve věci i nadále zůstane nečinný*“. Stěžovateli však není zřejmé, na základě jakého tvrzení k tomuto závěru městský soud dospěl. Stěžovatel připouští, že žalobkyní tvrzenou nečinnost odmítl, avšak současně uvedl důvody, proč tak činí, a informoval žalobkyni, že nadále ve věci shromažďuje podklady. Je přitom přesvědčen, že fáze shromažďování podkladů nepochybně zahrnuje rovněž úvahu o tom, jakým směrem dokazování vést. V podrobnostech ke složitosti

věci, počtu obdobných sporů a koordinovaném postupu jednotlivých navrhovatelů, respektive jejich zástupců, stěžovatel odkazuje na své vyjádření k žalobě, jímž se městský soud nezabýval.

[11] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Ze všeho nejdříve je nutné se zabývat primární otázkou namítaného nedostatku pravomoci stěžovatele rozhodnout o věci samé. Stěžovatel totiž v kasační stížnosti poukázal na své zjištění, že v řadě jím řešených sporů dochází k postupování pohledávek z pojistných smluv uzavíraných s Českou pojišťovnou, a. s., ze stávajících žalobců na podnikatele, jejichž společným jmenovatelem je právě zástupce žalobkyně. Dle svého názoru však stěžovatel v důsledku cese pohledávky ze spotřebitele na podnikatele pozbývá svou pravomoc o věci rozhodnout (§ 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi). Konkrétně namítá, že městský soud tuto zásadní otázku v napadeném rozsudku zcela opomenul, ač byl o možném nedostatku pravomoci předem vyrozuměn ve vyjádření k žalobě; v této souvislosti se nezabýval ani navrhovaným výsledkem žalobkyně za účelem prověření jejího postavení v rámci smluvního vztahu k finanční instituci a tvrzenému sporu. Dle stěžovatele napadený rozsudek naopak vzbuzuje dojem, že městský soud příslušnost finančního arbitra bez dalšího presumoval.

[14] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že skutkově i právně obdobnými věcmi se již zabýval v řadě svých dřívějších rozhodnutí (viz například rozsudky ze dne 28. 11. 2019, č. j. 3 As 106/2018 – 26, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Afs 352/2018 – 35, ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 Afs 91/2019 – 44, ze dne 17. 4. 2019, č. j. 3 As 105/2018 – 25, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Afs 341/2018 – 31, či ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 Afs 342/2018 – 29), v nichž bylo shodně judikováno, že závažnou vadu napadených rozsudků městského soudu v těchto věcech představuje, že městský soud zcela pominul argumentaci stěžovatele předestřenou v první části jeho vyjádření k nečinnostním žalobám. Otázka, zda má žalovaný správní orgán vůbec pravomoc vydat rozhodnutí ve věci samé, jehož se žalobci domáhají prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti, je jednou z nejdůležitějších otázek, které je třeba v takovém řízení vyřešit. Pokud městský soud nechal tuto námitku stěžovatele bez povšimnutí, zatížil svá rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[15] Nejvyšší správní soud má za to, že výše uvedené plně dopadá i na nyní projednávaný případ. I v nyní posuzované věci se městský soud v napadeném rozsudku opomněl zabývat argumentací stěžovatele ohledně jeho chybějící pravomoci k vydání nálezu (respektive k vedení řízení). Jedná se přitom o významnou otázku, kterou je třeba v řízení před městským soudem vyřešit, jelikož může mít zásadní dopad na rozhodnutí soudu o věci samé. Městský soud proto zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[16] Důvodná naopak není dle citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu námitka, podle níž městský soud pominul návrh stěžovatele na výslech žalobkyně. Stěžovatel ve vyjádření k žalobě i v nyní posuzované věci uvedl, že soud musí zohlednit postavení žalobkyně a otázku, zda má stěžovatel vůbec pravomoc o návrhu žalobkyně rozhodnout. V případě, že městský soud nemůže vyčkat rozhodnutí stěžovatele o své (ne)příslušnosti dále vést řízení, nechť si ji sám vyhodnotí například tím, že si předvolá žalobkyni osobně a prověří si její postavení v rámci smluvního vztahu k pojišťovně a tvrzenému sporu. Takovou formulaci však Nejvyšší správní

pokračování

soud nepovažuje ani v nyní posuzované věci za kvalifikovaný důkazní návrh, jímž by se městský soud musel zvláště zabývat.

[17] Nejvyšší správní soud ovšem musel přisvědčit i kasační námitce, v níž stěžovatel vyjádřil nesouhlas se způsobem, jakým městský soud dovodil jeho nečinnost, respektive jeho povinnost vydat ve věci nález. Je totiž pravdou, že městský soud na jedné straně opakovaně zmiňoval, že zákonná devadesátidenní lhůta pro vydání nálezu běží ode dne shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí ve věci, avšak na straně druhé výslovně připustil, že v době podání žaloby stěžovatel ještě nemusel mít veškeré podklady nutné pro rozhodnutí shromážděny, když uvedl, že není zřejmé, zda má stěžovatel „*již skutkový stav za dostatečně objasněný či zda hodlá účastníky vyzvat k doplnění důkazních návrhů nebo ve věci nařídit jednání*“ (str. 4, bod 15. napadeného rozsudku). Aby však mohl městský soud uložit stěžovateli povinnost vydat ve věci nález (tedy rozhodnutí o věci samé), musí nejprve postavit najisto počátek zákonné lhůty pro jeho vydání, potažmo okamžik jejího uplynutí. Počátek běhu této lhůty dle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018 – 37, na který se odvolávají městský soud i stěžovatel a v němž zdejší soud konstatoval, že je „*okamžik shromáždění podkladů nezbytných pro rozhodnutí finančního arbitra přezkoumatelnou objektivní skutečností, která nezávisí na jeho vůli. Tento okamžik není spojen s posouzením spočívajícím v předběžném vyhodnocení věci, ale s možností takové předběžné vyhodnocení provést. Rozsah shromážděných nezbytných podkladů musí být takový, aby z nich mohl být učiněn právní závěr o výsledku sporu. Jestliže se podklady v uvedeném rozsahu dostanou do dispozice finančního arbitra, je třeba mít za to, že je shromáždil (obdržel úplný spis). Zpracování, analyzování, hodnocení a právní posouzení získaných poznatků musí být včleněno do druhé fáze řízení, která je omezena nejzazší možnou lhůtou pro vydání rozhodnutí. Právní úprava navíc předvídá ve zvláště složitých případech možnost prodloužení této lhůty*“ (obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2018, č. j. 4 Afs 110/2018 – 40, a ze dne 25. 9. 2019, č. j. 6 Afs 100/2019 - 33).

[18] Běh lhůty pro vydání nálezu se tedy odvíjí právě od toho, zda a případně kdy byly ve věci shromážděny dostatečné podklady nutné pro rozhodnutí stěžovatele; pokud by tato lhůta ještě neuplynula (popřípadě pokud by ani nezačala plynout, jelikož dosud nebyly shromážděny všechny podklady nutné pro rozhodnutí), nebylo by možné konstatovat nečinnost stěžovatele a uložit mu povinnost rozhodnout o věci meritorně nálezem. V tomto ohledu lze rovněž dát za pravdu stěžovateli, že v opačném případě by došlo ke svévolnému zkrácení zákonem předvídané lhůty pro vydání nálezu, jelikož by do této lhůty byly zahrnuty i úkony vedoucí ke shromáždění dalších potřebných podkladů.

[19] Je též pravdou, že, jak vyplývá ze správního spisu, který měl městský soud k dispozici od 7. 9. 2018, stěžovatel v době, kdy již probíhalo řízení o žalobě před městským soudem, vyzval dne 27. 6. 2018 účastníky řízení k seznámení se s podklady pro vydání nálezu, což městský soud ve svém rozsudku nereflektoval, ač byl dle § 81 odst. 1 s. ř. s. povinen o nečinnosti žalobkyně rozhodnout na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Z hlediska výše předestřených úvah je ovšem podstatnější městským soudem rovněž opomenutý úkon stěžovatele ze dne 22. 8. 2018, jímž žalobkyni vyzval ke sdělení, zda a případně kdy postoupila předmětnou pojistnou smlouvu či z ní vyplývající pohledávku na jinou osobu, a aby v takovém případě toto postoupení doložila.

[20] Stěžovatel dále namítl, že městský soud žalobu věcně projednal, aniž by pro takový postup byly splněny podmínky, neboť zástupce žalobkyně nebyl k zastupování žalobkyně v řízení o žalobě řádně zmocněn. Ovšem obdobně jako např. v již rovněž zmiňovaném rozsudku ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 Afs 91/2019 – 44, musí i v nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud konstatovat, že na č. 1. 3 spisu městského soudu je založena plná moc, kterou žalobkyně zmocnila zástupce, aby ji mj. bez omezení zastupoval a vykonával veškerá právní jednání související

s uplatněním nevypořádaných práv, včetně práva na vydání bezdůvodného obohacení, vůči České pojišťovně, a. s., aby podával návrhy, vymáhal nároky a podával opravné prostředky. Podle Nejvyššího správního soudu tato plná moc, byť obecná a nehovořící výslovně o podání žaloby v dané věci, zástupce opravňovala k podání žaloby a k zastupování žalobkyně v řízení před městským soudem. Shodná plná moc opravňuje zástupce žalobkyně rovněž k jejímu zastupování v řízení o kasační stížnosti stěžovatele před Nejvyšším správním soudem (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Afs 207/2019 – 20, který dále odkazuje na výše rovněž zmiňovaný rozsudek ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 Afs 342/2018 - 29). Uvedená námitka stěžovatele ohledně tvrzené zmatečnosti řízení před městským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je tudíž nedůvodná.

[21] Vzhledem k uvedenému lze tedy uzavřít, že rozsudek městského soudu je zatížen vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Napadený rozsudek proto Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přitom neprováděl listinné důkazy, které stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti a jimiž hodlal doložit své podezření, že došlo k postoupení pohledávek z předmětné pojistné smlouvy žalobkyně na jinou osobu, neboť vzhledem k uvedeným závěrům by byl takový postup předčasný. Posouzení, zda budou tyto listiny provedeny k důkazu, přísluší v dalším řízení městskému soudu. V dalším řízení je přitom městský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku tak, že při posuzování věci je povinen primárně zohlednit námitku stěžovatele ohledně možné absence pravomoci o návrhu žalobkyně rozhodnout. Pokud by městský soud dospěl k závěru, že stěžovatel takovou pravomoc má, je povinen postavit najisto, zda byly shromážděny všechny podklady nutné pro rozhodnutí ve věci, či nikoliv a k jakému okamžiku se tak stalo.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. dubna 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu